

FORGOTTEN

úgyis elfelejtem

finep
selection

CAT PATRICK

CAT PATRICK

FORGOTTEN

úgyis elfelejtem

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

Ezt a könyvet a lányaimnak ajánlom.

*Később, ha majd olvassátok
és nem csak eszitek a könyveket,
remélem, büszkéek lesztek rám.*

*Semmi sem rögzíti jobban az emlékeket,
mint a felejtés utáni vágy.*

– MICHEL DE MONTAIGNE

Péntek

10. 14. (csütörtök)

Ruha:

- egyenes szárú farmer
- apró virágos tengerésztunika
- piros balerinacipő – az, amelyiktől hólyagok lesznek a talpamon

Suli:

- angolkönyvet bepakolni
- anyával aláíratni a szülői engedélyt törire
- holnap spanyol röpdoga (nincs a tanmenetben)
- reggel átolvasni a törileckét... túl fáradt vagyok...

Jegyzetek:

- Ma rengeteg szénhidrátot ettem. (Anya csokidarabos mentafagyit hozott!) Úgyhogy TORNA!
- megrendelni a harisnyát halloweenre

1

A PÉNTEK ELVILEG EGY JÓ NAP, NEM?

Hát ez rosszul kezdődött.

Az éjjeliszekrényemen talált jegyzetből semmi értelmeset nem tudtam kiolvasni. Alig bírtam nyitva tartani a szemem; a kedvenc farmerem a szennyesben volt; a hűtőből pedig kifogyott a tej.

És, ami a legrosszabb, a telefonom is elromlott: a csillogó, cukorkapiros darab, amit egészen addig fogok használni, amíg egyszer bele nem ejtem majd egy csatornába. Az, amelyikben van naptár és emlékeztető csengő, és tulajdonképpen nem más, mint az én hordozható, társadalmilag szalonképes kislédem.

– Minden rendben lesz – mondta anya a suliba tartó úton az autóban.

– Honnan tudod? – kérdeztem. – Lehet, hogy nagydogát írunk matekból. Vagy lesz valami iskolai rendezvény, amiről nem tudok.

– Csak egyetlen nap, London. Ki fogod bírni a telefonod nélkül.

– Te könnyen beszélsz – motyogtam magam elé, és közben kifelé bámultam az ablakon.

Most, hogy itt állok, már biztosan tudom, hogy anyának nem volt igaza. *Nem* bírom ki a telefonom nélkül.

Ma van a napja, hogy új pólót kellett volna hoznom tesire. Ha nem dögölt volna be, akkor a telefonom – amit anya és én közösen programoztunk be év elején ilyen és ehhez hasonló fontos üzenetekkel – figyelmeztetett volna azokkal az apró, vaskos betűivel, hogy hozzak egy új pólót a testnevelésőrára.

Mivel azonban nem így történt, most itt állok rövidnadrágban és télikabátban, és fogalmam sincs, mitévő legyek.

Nem kosarazhatok télikabátban (merthogy az öltöző melletti tábla szerint ez lesz a mai program), úgyhogy megkérdezem Page-et, nincs-e egy felesleges pólója a számomra. Sosem leszünk igazán jóban, ő mégis lelkesen válaszol: – Már hogyan lenne, London! Megint elfelejtettél tisztát hozni, ugye?

Megint?

Ezt felírom magamnak az agyamba, hogy később felírjam a jegyzetek közé, közben pedig azon gondolkozom, hogy a mai emlékeztető vajon miért nem említette a tiszta tornapólót.

Page azonban megakasztja a gondolatmenetemet. Mosolyog, és a kezembe nyom egy rikító sárga, túlméretezett pólót egy vigyorgó macskával az elején. Rajta a felirat: LEGYEN MIAJÓ NAPOD!

– Köszí, Page! – felelem, aztán magamban morogva elveszem tőle a pólót, és belebújok. A rövidnadrágom kis híján elveszik alatta – igen, rövidnadrág! Hogy miért pont ez volt a szekrényemben, és nem valami melegebb, rendes sportnadrág, ami a fenekemet is eltakarná, fogalmam sincs.

Magamban megjegyzem: add hozzá a jegyzetekhez, hogy „nadrágot hozni”.

Érzem, hogy Page engem néz. Odafordulok, és bingó! Tényleg rám bámul. A fejünkkel intünk egymásnak, aztán bevágom az utcai

ruhámat a szekrénybe, rácsapom az ajtót, és elindulok a tornaterem felé.

Miközben lépkedek, két gondolat fut át az agyamon. Először is, hogy vajon Martinez kisasszony megengedi-e, hogy bemenjek az orvosi szobába, és kérjek egy tapaszt a fájdalmasan lüktető hólyagra a talpamon, ami minden egyes lépésnél hozzádörzsölődik a torna-cipőm béléséhez. Másodsorban pedig, hogy valójában milyen szerencsés is vagyok, amiért csak a többi tizenkét szerencsétlen fog látni ebben a röhejes összeállításban, akiket szintén a reggeli tornaóra-
ra osztottak be.

De még sincs akkora szerencsém; Martinez kisasszony szőrös-szívű nő.

– Nem – jelenti ki, amikor megkérdem, bemehetek-e az orvosi szobába, mielőtt még a játék elkezdődne.

– Nem? – kérdezek vissza hitetlenkedve.

– Nem – ismétli meg, és közben ellentmondást nem tűrő pillan-
tást vet rám azzal a nagy fekete szemével. A kezében ott a síp, mint-
ha folyton azt várná, hogy mikor használhatja.

Nem vagyok bolond, úgyhogy nem erőltetem a dolgot. Inkább visszabicegek a padra, csatlakozom a csapattársaimhoz, és megfo-
gadom, hogy a fájdalmak ellenére hősiesen végigjátszom a meccset.

Aztán, a minden idők legkevesebb pontját produkáló középisko-
lai kosármeccs közepe felé hirtelen egy éles hang hasít végig a ter-
men, amitől feláll a szőr a karomon, a dobhártyám beleremeg, a fo-
gaim pedig összekocannak.

Egy pillanatig nem tudom, mi történik.

Martinez kisasszony széles karmozdulatokkal a kijáratra mutat, az osztálytársaim pedig lustán megindulnak az ajtó felé.

És akkor rájövök.

Tűzriadó van.

Mi, a Meridan Középiskola diákjai elhagyjuk az épületet. Mind a kilencszázötvenhatan. Köztük én, London Lane, a rikító sárga macskás trikóban, amin a felirat bőszen hirdeti: LEGYEN MIAJÓ NAPOD! Alatta pedig a túl rövid rövidnadrág, az egész diákság nagy vigadalmára.

Hát igen, klassz egy péntek!

2

A TORNATEREM épp az egyik kijáratnál van, úgyhogy az elsők között érünk ki a biztonságot jelentő iskolai parkolóba. Körülöttem a legkülönbélebb járművek: egy kombi itt, egy piros Porsche ott. Nézem, ahogy egykedvű diákok libasorban vánszorognak kifelé a betonkockából, ami a mi iskolánk – mintha csak tűzállók volnának.

Na, nem mintha jómagam úgy gondolnám, hogy bárhol is tűz van.

Az a tippem, hogy valami balfék vicces kedvében meghúzta a vészjelzőt, és közben nem gondolt arra, hogy neki is kint kell majd állnia a hidegben egy órát, és várni, amíg megérkeznek a tűzoltók, átvizsgálják az épületet, és *végre* leállítják az üvöltő tűzjelzőt.

Fúj a szél, és mintha hópelyhek kavarnának. Minden egyes szellőkéssel egyre kisebbre húzom össze magam, hogy megőrizsem a maradék meleget, ami még a ruhám alá szorult.

Hiába.

Kihúzom a hajgumit a tarkómhoz tapadt kócos copfból, és remélem, hogy a hajam sálként szolgál majd. A szél azonban azonnal belekap és a magasba repíti vörösésbarna tincseimet. Alig látok az arcomat csapkodó lokniktól.

Ahogy a diákhordák gyülekeznek, mindenféle suttogást és kunco-gást hallok. Feltehetően a ruhámon élcelődnek. Le merném fogadni,

hogy egy kamerás mobil hangját is hallom, ahogy valaki kattintgat velem, de mire elhúzom a szemem elől a sörényemet, a fotós már elrejtette a terhelő bizonyítékot. Az iskola vezérszurkoló lányai által alkotott szoros körből kiszűrődő kuncogás felettébb feszélyez.

Addig nézem a hátukat, amíg Alex Morgan egy határozott mozdulattal felém nem fordítja azt a fényes barna hajú fejét, és egyenesen a szemembe nem néz. Úgy tűnik, nem sajnálta az időt, hogy egy pluszréteg fekete szemhéjtust felvigyen, mielőtt evakuálták volna az épületet.

Hát igen, a fontossági sorrend.

Alex önelégülten rám vigyorog, majd visszafordul a kupac felé, ahonnan újabb kuncogás hallható.

Ebben a pillanatban eszembe jut, bárcsak itt lenne a legjobb barátom, Jamie. Neki is megvannak a maga hibái, de sosem riadna vissza egy összetűzéstől a vezérszurkoló lányokkal.

Így viszont egyedül maradtam a pucér lábommal és a miajós pólómmal. Sikerül elkapnom egy-egy párbeszédfozlányt: hallom, ahogy a hétvégi terveikről beszélgetnek, és a „dolgozatról, ami most elmarad”, meg hogy „menjünk és ülünk be Reggie reggelizőjébe, ha már itt vagyunk”. Még szorosabbra fonom a karomat magam előtt, egyrészt, hogy így védekezek a hideg ellen, másrészt, hogy eltakarjam a mellkasomon vigyorgó macskát.

– Klassz póló – mondja egy megnyerő férfihang, benne egy enyhe és alig érzékelhető élel. A bal kezemet hevenyészett hajgumiként használom, hogy megragadjak annyit a hajamból, amennyit csak tudok, és a hang irányába fordulok.

És akkor hirtelen megáll az idő.

Először a mosolyt veszem észre. A pimaszságon hamisítatlan kedvesség szűrődik keresztül. Képzeletbeli pán céloim már azelőtt

repedezni kezd, hogy belenézni a szemébe; aztán a maradék is lehull, amikor a tekintetem odaér. Csillogó, sápadt búzavirágkék, sötét pöttyökkel, és olyan szempillákkal, amit bármelyik lány megirigyelne.

Rám néz.

Egyenesen rám.

A szeme még a szájánál is mosolygósabb.

Ha lenne itt valami – mondjuk egy bútor, vagy egy kevésbé gyűlöletes ember –, biztosan kinyújtanám felé a kezem, hogy egy kicsit megtámaszkodjam rajta, mert úgy érzem, elvesztettem az egyensúlyomat. De ez jó.

Húha!

Mindennek vége. A pólónak, a telefonnak, a kosármeccsnek, Alex Morgannek.

Nincs semmi más, csak a fiú előttem.

Olyan, mintha egyenesen Hollywoodból vagy a mennyországból pottyant volna ide. Egész nap el tudnám nézegetni.

– Kösz – felelem, ki tudja, mennyi idő után. Úgy kell kényszerítenem magam, hogy pislogjak végre. Az arca ismerős, de épp csak annyira, amennyire jólesik.

Várjunk csak, honnan ismerős?

Kérlek, kérlek, kérlek, engedd, hogy eszembe jusson!

Egymás után pörgetem le az éveket a fejemben lévő fotóalbumban. Ezt az arcot azonban nem találom sehhol.

Egy röpké pillanatra elszomorodom ezen a tényen. De aztán győz az optimista oldalam. Lehet, hogy csak tévedek, és mégis ott van valahol. Ott kell lennie.

Hol is tartottunk? Ja, a szerelésesem...

– Új divatot teremtek – magyarázom neki viccesen.

Igyekszem úgy állni, hogy a szél kifújja a hajamat a szememből; kényszerítem magam, hogy végre levegyem a tekintetem a srácról.

– Tetszik a cipőd – teszem hozzá.

– Ú, kösz – mondja kissé félszegen, és ő is lenéz a csokibarna Converse All Starsra, a lábán. Miután így kiveséztük a cipőtémát, leveszi a fejről a kapucnit, lehúzza a cipzárt a pulcsiján, és kibújik belőle.

Mire felocsúdnék, már a vállamra is terítette. Úgy érzem, hogy egyszeriben védett lettem – nem csak az elemektől, de az egész világtól. A puha filcbélés még őrzi a teste melegét, és az egész pulcsiból diszkrét szappan- és öblítőillat árad... és pasiillat. Egy tökéletes pasié.

Ekkor veszem észre, hogy egy kicsit közel áll hozzám, ahhoz képest, hogy idegenek vagyunk. Immár nincs rajta más, csak egy póló. Régi darabnak tűnik; még sosem hallottam a rajta lévő együttesről.

– Kösz! – mondom megint, mintha csak ez lenne az egyik a tíz szó közül, amit angolul tudok. – De te nem fázol?

Nevet, mintha ez lenne a világon a legmulatságosabb kérdés, aztán egyszerűen így szól: – Nem.

Hát a fiúk sosem fáznak?

– Oké. Hát akkor, kösz! – ismétlem már milliomodszor két másodpercen belül.

Mi ütött belém, hogy folyton ezt a szót hajtogatom?

– Tényleg nem gond – feleli. – Gondoltam, hasznát vennéd. Már tisztára elkékvültél – teszi hozzá, fejével a lábam felé intve. – Amúgy, Luke vagyok.

– London. – Ez minden, amit ki tudok préselni magamból.

– Klassz neved van – állapítja meg, mosolyogva. Az arca egyik felén megjelenik egy nevetőgödröcske. – Úgy értem, könnyű megjegyezni. – Ha-ha, nagyon vicces, gondolom magamban.

Aztán egy hirtelen kiáltás felráz a Luke okozta transzból.

– London, MI van rajtad? – Jamie Connor az. Olyan hangosan ordít, hogy legalább öten abbahagyják a beszélgetést, és felénk fordulnak. – Légy szíves, mondd, hogy van rajtad nadrág!

Visszavonom a korábbi óhajomat, hogy bárcsak itt lenne. Tőlem el is mehet.

– Sss, Jamie, mindenki minket bámul – dorongolom le, és odahúszom magamhoz, hogy megpróbáljam elhallgattatni. Az orromat megcsapja a jól ismert parfümillat – ha a jövőbe látó képességem nem csal, a legjobb barátnőm mindig is ezt fogja használni.

– Bocs! – feleli. – De katasztrófa, ahogy kinézel – mondja, és kuncogni kezd. Rosszallóan nézek rá.

– Bal lábbal keltél fel? – kérdi, belém karolva.

– Ja – mondom halkán. Egyetlen pillanatra sem felejttem el, hogy Luke ott áll mellettünk. – Elfelejtettem tesire pólót hozni. Már megint.

Jamie együtt érzően megpaskolja a vállam, aztán témát vált. – Nem is akarom tudni, hogy ezt kitől kaptad kölcsön. Láttad valahol Anthonyt? – kérdezi, szemével a tömeget pásztázva. Az Anthony iránti érdeklődése azonban egy szempillantás alatt alábbhagy, amint megpillantja Luke-ot. Az én Luke-omat.

– Helló! – szól oda neki.

– Helló! – feleli a fiú, de nem néz Jamie szemébe. Ettől egy kicsit megnyugszom.

– Hát te ki vagy? – kérdezi ő, és közben oldalra billenti a fejét, mint egy kíváncsi macska.

– Luke Henry – mutatkozik be, és végre ránéz egy pillanatra. – Ez az első napom itt – folytatja, és közben megint elfordítja a fejét. A tömeget fürkészi, mintha unná a helyet, ahol épp van. Felfigyelek

rá, hogy a fejét lehorgasztva tartja, mintha nem akarná felhívni magára a figyelmet.

Jamie nincs hozzászokva, hogy a fiúk ne nézzenek rá. Őszintén szólva, elnézve a rövid szoknyát és a feszes felsőt, amit visel, engem is meglep Luke érdektelensége. Jamie egyik lábáról a másikra áll, kacéran oldalra billenti a csípőjét, és folytatja.

– Melyik tagozatra jársz? – kérdezi a fiútól.

– Az alsóra – feleli Luke.

– Nagyszerű. Mi is. – Már kezdek örülni, hogy végre befejezi a kérdezősködést, de nincs ilyen szerencsém. – És hogyhogy pénteken kezdesz?

Luke ránéz Jamie-re, aztán a tekintete újra megtalálja az enyémet, és felcsillan benne valami.

Látom, hogy újra visszatért közénk.

– Nem volt jobb dolgom mára – válaszolja tárgyilagosan. – A kicsomagolással már megvagyok. És különben is, miért ne?

– Értem... és honnan jöttél?

– Most költöztünk ide Bostonból.

– Nincs akcentusod – jegyzi meg Jamie.

– Nem ott születtem.

– Vili – feleli Jamie, és lazán félredobja az egyik szőke tincset a szeméből. Ez a mozdulat nagyon jellemző rá – még az egyetemen, sőt utána is csinálni fogja. Hiába a legjobb barátnőm, most meg tudnám ölteni.

Egyértelmű, hogy a tartásomon látszik a feszültség, mert a barátnőm egy kicsit hátrébb húzódik, hogy szemügyre vegye az arcomat. Aztán Luke-ra néz, majd megint vissza rám.

– Hm – mormogja. Rettegek, hogy mindjárt kimondja azt, ami mindkettőnk számára nyilvánvaló, de ő továbbra is csak messziről puhatolózik. – És hol laktatok Bostonban?

Jamie szavát hirtelen csend szakítja félbe. Miután a vészcsengőt elhallgattatták, Flowers igazgató úr magához ragadja a hangosbeszélőjét, hogy visszatereljen bennünket az épületbe. A hanghordozásából tudni lehet, hogy gyűlöl minden egyes percet, amit a társaságunkban kell eltöltenie.

Jamie és én egymásra nézünk, aztán kitör belőlünk a nevetés Flowers igazgató úr dörgedelmes beszéde hallatán. Én legalábbis nevetek ezen.

Ahogy magamhoz térek, ismét Luke-ra nézek. Vagyis *néznék*.
Eltűnt!

Dühösen vizslatom az előttem hömpölygő diáktömeget, de csak a vezérszurkoló lányok élénkpiros-fehér-fekete kabátja világlik ki a sötét masszából. Mondanom sem kell, hogy nem őket keresem. Érzem, ahogy úrrá lesz rajtam a pánik, éppúgy, mint amikor az ember elveszít valamit, amit igazán szeret – például a kedvenc óráját vagy farmerét.

A tömeg elindul. Jamie és én kéz a kézben lépkedünk. Valójában biztos vagyok benne, hogy ez az egy oka van annak, hogy én is mozgok: Jamie húz magával.

Végül kiszúrom.

Mintha pillangók repkednének a gyomromban, amikor észreveszem Luke pólóját. Az épület felé tart. A fejét most is lehorgasztja. Lassan, de céltudatosan megy, egyfajta érinthetetlen nyugalommal. Először rettentően megőrülök neki, aztán gyorsan csatlódnom kell.

Hogy hagyhatott így faképnél?

Hiszen történt köztünk valami, nem igaz?

Igen, történt köztünk valami. Kölcsönadta a pulcsiját, aztán odébbállt. Most pedig visszamegy az osztályba, mintha ez lenne a

lehető legtermészetesebb, amit tehet. Mintha nem találkozott volna egy érdekes, noha a növekedésben kissé alulmaradt vörössel.

Történt köztünk valami, a bostoni Luke Henry azonban már túl is tette magát rajta. Én viszont, amikor meglátom a hátát, olyan erősen megmarkolom a legjobb barátnőm karját, hogy az értetlenül néz rám, és kiszabadítja magát a szorításomból.

Egy pillanat alatt visszaesem a reggeli hangulatomba, sőt még annál is lejjebb. Rosszabbul érzem magam, mint amikor felfedeztem, hogy a telefonom bementa az unalmast.

Vicces, hogy egy lehetőség mennyire fel tudja dobni az embert. És vicces, hogy a valóság mennyire földhöz tudja vágni.

Úgy hat méterről hátulról bámulom Luke hátát, ahogy végigmegy a tornatermi folyosón, elhalad az öltözők mellett, az autóvezetői és katonai oktatóhelyiségek mellett, majd a közös helyiségek felé veszi az irányt. Mintha semmi sem történt volna. Az égvilágon semmi. És ki tudja? Lehet, hogy tényleg nem történt semmi.

Mégis, ahogy Luke Henry befordul a sarkon és eltűnik a szemem elől, egy dologban biztos vagyok. Egy olyan dologban, ami ad egy aprócska és nagyon halvány okot arra, hogy reménykedjek, fogjuk mi még látni egymást.

Rajtam van a pulcsija.

»»»

– Milyen napod volt? – kérdi anya, ahogy beugrom mellé a Priusba.

– Elviselhető – felelem, és bekapcsolom a rádiót.

– Látom, azért túlélted a telefonod nélkül. Történt valami érdekes? – folytatja anya, miközben kihajt az iskolaudvarról, és hazafelé veszi az irányt.

– Jött egy új srác – felelem, és megvonom a vállam.

Anya rám néz, aztán vissza az útra. Látom rajta, hogy próbál nem mosolyogni. Kevés sikerrel.

– Na és helyes? – kérdi. Ekkor már én sem bírom tovább, és elmosolyodom.

– Igen.

– Mi a neve?

– Luke.

– Beszéltek is?

– Egy kicsit. Tűzriadó volt, és egymás mellett kötöttünk ki. Nagyon jó fej.

Anya csendben van, mintha érezné, hogy szeretném befejezni a témát. De amilyen kíváncsi, csak nem bírja ki, hogy fel ne tegyen még egy kérdést.

– Benne volt a reggeli jegyzeteidben? – kérdezi lazán. Szeretném másra terelni a szót, vagy még hangosabbra venni a rádiót. Mivel azonban ő az egyike annak a két embernek, akik tudnak a helyzetemről, összeszedem magam, odafordulok felé, és válaszolok.

– Hát épp ezt nem értem.

– Hogyhogy? – kérdezi izgatottan.

– Úgy, hogy nem volt benne a reggeli jegyzeteimben. Pedig egész sokáig dumáltunk meg minden – felelem. – Nagyon fura.

– Talán csak elfelejtetted megemlíteni – veti fel anya. Befordulunk az utcánkba. A fejemet rázom.

– Talán – hagyom rá, csak mert nem akarok többet beszélni róla. Valójában azonban tudom, hogy teljességgel lehetetlen, hogy én elfelejtsem megemlíteni Luke Henryt.

Már majdnem hazaérünk, amikor megszólal anya mobilja a kesztyűtartóban. – Bocs, drágám, ezt muszáj felvennem.

– Nem gond – legyintek, és örülök, hogy egy kicsit álmodozhatom magamban.

»»»

Az éjszaka közepén, tollal a kezemben ülök, és úgy érzem, minden reményem elszállt. Luke kapucnis pulcsija kint van a szennyesben, az arcára viszont alig emlékszem. Három órán keresztül próbáltam összekapcsolni valamelyik jövőbeli emlékemmel. Egy sor dolgot végiggondoltam: Van közös óránk? Jární fogunk? Vajon benne lesz az életemben az elkövetkező években? De ahogy az óra egyre közelít hajnali 4:33-hoz – ahhoz az időponthoz, amikor az elmém újraindul, és az emlékeim törlődnek –, be kell vallanom, hogy Luke Henryt sehol sem találom.

Nincs sehol, ami azt jelenti, hogy nincs a jövőmben sem.

Amikor végre elfogadom, az igazság fájdalmasan belém mar. De nincs időm ezen szomorkodni, hiszen csak két választásom van: emlékeztetem magam valakire, aki nem része az életemnek, vagy kihagyom a jegyzeteimből, és megkímélem magam attól, hogy holnap még egyszer keresztül kelljen mennem ugyanezen.

Ilyen késői órán, amikor már csak percek kérdése, hogy az elmém „újrainduljon”, valójában nincs is választásom. Összeszorítom a fogam, tollat ragadok, és teszem, amit tennem kell.

Hazudok magamnak.

3

A HÁZ CSENDES; KORÁN VAN MÉG.

Körülnézek a hálósobában, és igyekszem felfedezni az apró eltéréseket két majdnem ugyanolyan kép között: az egyikre holnapról emlékszem, a másik itt van előttem.

Az íróasztalon üres bögre, a füle körül használt teafilter zsinórja tekereg, alatta poháralátét. A szennyeskosárból kilóg egy pulcsi, mintha meg akarna szökni. Holnapra a bögre nem lesz ott. Az íróasztalra tankönyvek kerülnek, a szennyeskosár pedig kiürül.

Kezemben tartom a napi jegyzetemet; ez tartalmaz minden olyan dolgot, amit én nem vettem észre. Vagy legalábbis a fontosabbakat.

10/17 (vasárnap)

Ruha:

- szuperpuha fiú kapucnis pulcsi (a pénteki jegyzet szerint a talált tárgyak osztályáról kaptam a suliban)
- fekete legging
- bélelt csizma

Suli:

- ragtapaszt vinni a majdnem begyógyult hólyagodra

- jóganacit és pólót betenni tesire (pénteken borzalmas cucot kaptam kölcsön Page-től)
- MOBIL (anyánál van a kocsiban)

Egyebek:

- J L.A-ben volt a hétvégén a papájával
- kerülni Page-et ezen a héten
- reggel doki (pénteken elbotlottam tesiórán)

Félreteszem a cetlit, és átfutom a múlt hétről maradt jegyzeteket is. Igyekszem kiszűrni azokat, amelyek a pénteki ruháimmal és az aznapi iskolai történésekkel kapcsolatosak. Aztán, miközben még mindig olyan érzésem van, mintha félig vakon kellene kimennem a világba, kikecmergek az ágyból, és belevágok a napnak.

»»»

A doki rendelőjébe menet anya a Hudson sugárútra fordul, amely keresztülszeli a városi temetőt. A Hudson és a Washington kereszteződésében meg kell állnunk a pirosnál.

- El fogunk késni - morogja anya az orra alatt, és közben a kormánykeréken dobol a kezével. Ekkor jut eszembe, hogy most biztosan elszalaszt egy fontos ügyfelet, csak hogy engem elhozzon.

Jobbra fordítom a fejem, és végignézek a sírokon. Az elrendezésük szabályos; egyenes vonalban sorakoznak. Ez a vonal csak a távolban görbül el egy kissé.

A lámpa zöldre vált, az autó motorja felbőg. Figyelmes leszek egy mozzanatra. Két alakot látok - egy férfit és egy fiút -, amint megállnak egy sírkő előtt. A racionális eszemmel tudom, hogy elhunyt szerettüket jöttek meglátogatni. Nincs ebben semmi különös vagy

rémisztő. Mégis van valami a két gyászoló alakban, amitől megfeszül a vállam, és olyan, mintha áramütés futna végig a testemen. Reszketek az ülésben; anya az egészből nem vesz észre semmit.

– Emlékszel még, mit fogsz mondani, ha a doki megkérdi, mi történt? – kérdezi anya, megszakítva a gondolatmenetemet.

– Igen – felelem, és hálás vagyok neki, hogy elvonja a figyelmemet. – Elbotlottam egy labdában tesiórán.

– Helyes – mondja, és közben befordul a parkolóba. Könnyen találunk helyet. Letesszük az autót, és besietünk a rendelőbe. Átrohanunk az előtéren, majd beszállunk a liftbe, és felmegyünk a másodikra. Egyetlen szót sem szólunk közben. Én gondolatban még mindig a temetőben járok.

4

– AZ ORVOSNÁL?

– Ja – felelem, és a legártatlanabb mosolyomat villantom Henne Fassbinderre, az iskolatitkárra, aki le sem tagadhatná, hogy szereti a macskákat.

Egy grimasz a válasz. Henne bepötyög valamit a számítógépes adatlapomra. A körmei olyan hosszúak, hogy simán ki tudna velük nyitni egy fém üdítősdobozt.

Egy aprót dobbantok, remélve, hogy egy kicsit csipkedi magát végre. El kell jutnom a szekrényemig, mielőtt kijön az osztály. – Így kevesebb lehetőség adódik, hogy hibázzak.

– Csak nem sietsz? – kérdi Henne.

– Nem – felelem, és bevetem egy másik mosolyomat. De megint csak grimaszol. Végül csak befejezi a pötyögést, és hátradől a forgószékekben. Kihúzza az egyik fiókot, és egy pillanat alatt megtalálja az aktát, amin a nevem szerepel. Beleteszi a papírt, amit anya írt alig néhány perccel ezelőtt.

Eszembe jut, hogy miután elhagyom az irodáját, Fassbinder kisszony bizonyára összehasonlítja majd a mai igazoláson lévő kézírást a régebbiekkal.

Megfordulok, és ránézek a nagy faliorára, ami eddig mögöttem volt. Délelőtt 9:52. Mindössze három perc maradt csengetésig. Valamiért idegességgel tölt el ez a tudat. Pedig ma kihagytam a tesit, a tanulószobát és a matek-előkészítőt. Nem is olyan rossz.

A titkár nő végre átnyújt nekem egy igazolást. Átveszem, és közben látom, hogy a körmeit apró cicák díszítik. Olyan, mintha fényes, piros cementbe léptek volna, amely örökre fogságba ejtette őket.

Szegény cicusok.

Felveszem a táskám a jobb vállamra, és kimegyek az irodából. Az ebédlő előtt felgyorsítom a lépteimet – nem törődve az orvosi igazolásom szerint csúnyán kifecamított bokámmal –, és befordulok a könyvtár melletti főfolyosóra. Félúton járok, amikor megszólal a harmadik óra végét jelző csengő, én pedig kábán bóklászó diákok, kézen fogva andalgó párocskák és szétrobbanthatatlanak tűnő csoportosulások között furakodok tovább, előre.

Próbálom elkerülni, hogy szemkontaktusba keveredjek bárkivel is, ez azonban nem mindig lehetséges. Page Thomas, aki úgy fest, mint egy szabadnapos Zs-kategóriás híresség, közelít a másik irányból, és már messziről integet nekem, széles karmozdulatokkal. Egy pillanattig fogalmam sincs, minek ez a nagy lelkesedés, és miért örül ennyire nekem. Átveszem a táskámat a bal vállamra, hogy barátságosan vissza tudjak integetni neki, miközben elhaladunk egymás mellett.

És akkor eszembe jut.

Nemsokára félrehív, és megkér majd, hogy hozzam össze Braddel a matekról. Mégis, ki vagyok én, Cupido?

Ahol az előcsarnok keresztezi a matek és természettudományos szárny folyosóját, Carley Lynch és köre állja el az utat. Mind fekete-piros egyenruhában vannak. Néhány bandatag jegyzetel, miközben Carley beszél.

Ahogy elmegyek mellettük, kiszúrom, hogy a lány tökéletes arcsontját jobb oldalon egy apró Tigers emblémát formázó, lemosható tetoválás díszíti. Elképzelem, ahogy ma reggel a suliba készülve a tükör előtt állt, és igyekezett felapplikálni a tetkót. Ezen jót somolygok magamban.

Carley észreveszi az arckifejezésemet, és a szeme nyomban összeszűkül. Mindenki előtt látványosan végigmér, aztán hangosan így szól: – Hé, te kis nyomi, megpróbáltál normálisan felöltözni? Hol vetted ezt a szerelést, a turiban?

Fogalmam sincs, honnan való a ruhám, ahogy arról sem, miért gyűlöl ennyire. Érzem, hogy a torkomban gombóc formálódik. Mindenesetre nekem megvan az a lépéselőnyöm, hogy tudom, napról napra egyre szebb leszek, Carley viszont sosem fog már jobban kinézni, mint most. A megjegyzése mégis fáj. Már épp, amikor azt hiszem, hogy jól leégek a vezérszurkolók szektája előtt, valaki hátulról megragadja a karomat.

– Gyerünk! – szól Jamie halkán, és kihúzza a baljós körből. Elindulunk az öltözőszekrényem felé.

– Nem értem – suttogom. A barátnőm a fejét rázza, és közben kinyitja nekem a szekrényem ajtaját. Kipakolom a könyveket a táskámból, és veszek néhány mély lélegzetet. Próbálok nem gondolni a történtekekre. Jamie mindeközben a szekrényeknek támaszkodik, és az egész viselkedése vészesen hasonlít egy utcalányéra.

– Hé, kisanyám! – veti oda neki Jason Rodrigez, miközben elmegy mellettünk. – Jó a lábad.

– Kösz! – feleli Jamie, felcsillanó szemmel.

Ránézek a barátnőmre, és közben arra gondolok, mennyire csodálom, ugyanakkor mennyire féltém, annak ellenére, hogy pontosan tudom, miként alakulnak majd a dolgai. Jamie-nek a kisujját

sem kell mozdítania, mégis olyan csinos, mint azok a vékony és izmos szőrfös lányok, jöllehet ő sosem szállna vízre. Állig erő sötét-szőke haja mindig úgy néz ki, mintha megmártóztatta volna a sós vízben, aztán hagyta volna, hogy a nap szárítsa meg. A szeme kék, akár az óceán. Pálcikamodell vékony és nagyon barna. A meztelen lába jól látszik a rémesen rövid szoknya alatt. Harisnyát persze nem húzott. Októberben.

A folyosón egy kicsit odébb Jason lepacsizik az egyik haverjával; nem is akarom tudni, milyen megjegyzést tesznek rá.

Jamie mindig is *az* a lány marad. Tudod, akivel a fiúk imádnak flörtölni – nem járni –, és akit a lányok utálnak. Én pedig mindig *annak* a lánynak a barátnője maradok.

– Mi volt a dokinál? – kérdi Jamie. – Nem hiszem el, hogy már megint elestél. Olyan béna vagy.

– Ha-ha – felelem szarkasztikusan. – A doki okés volt. Nem kérdezősködött sokat, úgyhogy nem kellett hazudnom.

– Az jó.

– Ja – mondom, és előveszem a spanyolkönyvemet. – Milyen napod van?

– Pocsék! – kezdi rá Jamie, miközben bezárom a szekrényemet. Kötelező tanulószobára fogtak.

– Miért?

– Töridogát írtunk, és nem készültem, úgyhogy lestem Ryan Greene papíráról. Csak sajnos hirtelen ott termett Burgess tanár úr. Két hétig minden reggel hétre be kell jönnöm a tanulószobába. Szerinted ez nem igazságtalanság?

Meg sem várja, hogy válaszoljak, hanem folytatja tovább. – Azt sem tudom, hol a büntiszoba. Muszáj lesz kiderítenem holnap reggel hét előtt.

Jamie egy pillanatig csendben bámul maga elé, aztán hirtelen eszébe jut valami.

– Hé! – csap rá gyengéden a karomra. – Miért nem figyelmeztettél Burgess tanár úrral kapcsolatban? Hogy el fog kapni? Hiszen neked látnod kellett!

– Azt hiszem, nem láttam – vonom a vállam. – Nem volt benne a reggeli jegyzeteimben. Bocs!

– Jól van, sebaj – mondja Jamie. – Mostantól legalább azt is kijelenthetem magamról, hogy voltam már kötelező tanulószobán.

Ezen mindketten nevetünk, de az én gyomrom közben görcsben áll. Nem ez lesz az utolsó alkalom, hogy Jamie testközelből élvezi majd a büntiszoba vendégszeretétét. Ugyanakkor az első alkalom lesz, hogy flörtölget a büntiszoba felelősével, Rice tanár úrral. És egyben egy piszkos kis affér kezdete is, ami a férfi válásával zárul majd, illetve azzal, hogy Jamie-t egy leánynevelő táborba küldik egész nyárra, hogy végre megtanulja, mi helyes és mi nem, a költészet, a fazekasság, na és persze Jézus segítségével.

Elhessegetem magamtól a gondolatot, Jamie pedig tovább fecseg, miközben elindulunk spanyolórára. Ma majdnem ugyanolyan magasak vagyunk, mivel a magas sarkú csizmám van rajtam. Ő mégis magasabbnak látszik nálam, és sokkal magabiztosabban jár. Persze mindenki őt veszi észre, aki szembejön velünk a folyosón. Én csak a cipőket bámulom, ahogy elmasíroznak mellettünk, és próbálom kitalálni, kihez tartozhatnak.

Fehér csíkos edzőcipő, az iskola karmazsinszínében pompázó fűzővel és kis pipával az oldalán?

Túl könnyű.

Vezérszurkoló.

Adidas teniszcipő tornazoknival?

Fiú focista holtidényben (persze a szőrös láb is segített).

Hát ez meg mi? Hálópapucs?

Ó, itt jön egy pár szép piros csizma. Olyan modern és egyben kifinomult, hogy szívesen kölcsönvenném. Vajon kié lehet? Talán a következő bálkirálynőé, azé a Lisa akárkié? Menő.

Nem bírom ki, hogy fel ne nézzek, és le ne csekkoljam. Tévedtem. A lány a csizmában Hannah Wright. Ezen muszáj elmosolyodnom. Hiszen Hanna előtt fényes jövő áll: néhány év, és ünnepeelt count-ryzenész lesz belőle.

Kár, hogy nem mondhatom el neki.

Vissza a játékhoz! Egy barna Converse All Stars tart felém – egyenesen felém –, de még mielőtt nekem jöhetne, és felismerhetném, Jamie arrébb húz. És már meg is érkezünk a spanyolterem előtti folyosóra.

– Már megint azt az idétlen játékot játszottad a cipőkkel? – kérdezi, és elengedi a kezemet.

Megvonom a vállam.

– Ahelyett, hogy az orrod elé néznél. Majdnem keresztülgázolt rajtad az a dilis alak – torkol le, miközben bemegyünk Garcia kisasszony órájára.

– Miféle dilis alak? – kérdezem érdeklődve. A reggeli jegyzeteim nem említettek semmilyen dilis alakot.

– Tudod, az a fura srác, akivel a tűzriadó alatt dumáltál. Jake. Nem, Jack. Lance? Á, mindegy is. Tudod, aki nemrég költözött ide. Úgy tűnt, hogy nagyon akar beszélni veled, te meg csak a cipőjét bámultad. De nem is baj. Jobb, ha távol tartod magad az ilyen fura alakoktól. Már így is elég fura vagy magad is.

Azzal hátrafordul, és vág még rám egy hülye pofát, mielőtt megszólal a csengő, véget vetve a mi kis párbeszédünknek.

Miközben Garcia kisasszony megragadja az egyik táblafilcet, és elkezd írni a mai óravázlatot, előredőlök, és halkán a legjobb barátom fülébe súgok.

– Jamie, csinos vagy ma.

– Kösz, London! – mondja elérzékenyült mosollyal, majd Anthony Olsen felé fordítja a székét, aki látványosan stíröli a lábát.

5

NEM ÁLOM VOLT: NEM ALUDTAM.

Csak majdnem, de nem egészen.

Ott, abban a térben pihenés és REM-fázis között, úgy száguldott be a kép az agyamba, mint egy elszabadult tehervagon. Felülök, és vadul pislogok, mintha ettől hamarabb visszanyerném a látásomat. Zihálok és izzadok, jóllehet a fűtés most is le van tekerve, ahogy minden éjszaka, amit itt fogok tölteni ebben a szobában.

Akárcsak az a véres fotó, amit az anatómiakönyvemben fogok találni néhány hónap múlva, hogy aztán sokáig képtelen legyek kivenni a fejemből, ez az emlék sem akar engedni a szorításából.

Legszívesebben átmennék a folyosón anya szobájába, és befeküdnék mellé az ágyába.

Helyette inkább igyekszem lenyugtatni magam.

Veszek vagy öt jó mély levegőt, talán még többet. Egyesével végigmérem a sötét alakzatokat a szobában, és mindegyiknél külön-külön meggyőződöm róla, hogy nem jelent veszélyt rám. Végül visszakuorodom a még meleg gubóba a két túlméretezett párna közé, amelyek egy felfelé fordított V alakot képeznek az ágyam felső részében.

Miután egy picit jobban érzem magam, megpróbálom rávenni az agyamat, hogy más dolgokra gondoljon. Az idegesítő dokira

reggelről; Jamie-re, ahogy Jasonnel flörtöl; Jamie-re, ahogy Anthonyval flörtöl. Fehér cipőkre, piros csizmákra, idétlen papucskokra, fekete topánkákra, barna sportcipőkre...

Paff!

Megint kipattan a szemem.

Vadul megrázom a fejem. Próbálok megint a cipőkre összpontosítani. Sőt, még más, kellemetlen dolgokba is igyekszem belekapaszkodni, például Jamie közelgő... helyzetébe.

De semmi sem működik.

Egyre hangosabban veszem a levegőt, és hagyom, hogy az elmém szabadon vágtaázon. Ha megpróbálok nem gondolni rá, az egész csak rosszabb lesz.

Felhúrom a takarót az államig, és belepislogok a hálószoba kormosötétjébe.

És akkor hirtelen egy temetőben találok magam.

Most már reszketek.

Egy temetésen vagyok. Vagy legalábbis azt hiszem.

Nem tudok túl sokat kivenni abból, ami körülöttem történik, csak elmosódott fekete alakokat, amelyek talán emberek lehetnek. Mögöttük sírkövek mindenfelé. Az orromban a frissen vágott fű összetéveszthetetlen illata. Talán reggel fél kilenc van, talán délután negyed négy előtt egy perccel. Olyan felhős az ég, hogy nem tudom megállapítani.

Mit sem értek a körülöttem zajló jelenetből, mégis rossz érzés kerít hatalmába.

Egyedül érzem magam.

És félek.

Hirtelen eszembe jut, hogy fel kellene kapcsolnom a lámpát, és beleírni ezt az emléket a mai jegyzeteimbe – épp az alá a tűnődés

alá, ami a Jamie által „fura alaknak” nevezett srácról szól. Végül aztán nem mozdulok.

Nyilvánvaló, hogy a ma látott gyászolók hívták elő belőlem ezt az emléket. De hiába, ez a tudat mit sem tompít a nyers valóságon.

Előre emlékezem.

Előre emlékezem, és visszafelé felejték.

Az emlékeim – legyenek akár rosszak, jók vagy unalmasak – még csak ezután fognak megtörténni.

Úgyhogy, akár tetszik, akár nem – márpedig nem tetszik –, egészen addig emlékezni fogok erre a jelenetre, amelyben ott állok a frissen vágott fűben, a sírkövek között a sok fekete alakkal, amíg a valóságban is be nem következik ugyanez. A temetés képei egészen addig itt lesznek a fejemben – addig, amíg valaki meg nem hal.

És aztán majd elfelejtem.

6

KORÁN ÉREK A TANULÓSZOBÁBA.

Tornaóra után igyekeztem gyorsan átöltözni, hogy kitérjek Page Thomas egyszerű kérése elől, ami tiszta hülyeség, hiszen még arra is emlékszem, hogy pontosan mikor fog előállni vele... és az nem ma van. Mégis siettem. Kihagytam az értelmetlen utat az öltöző-szekrényemig a matekos folyosón és vissza, úgyhogy most itt vagyok, ragyogok!

Túl korán.

Ez nem vall rám. Mason kisasszony is csak méreget, mintha valami gusztustalan fogás lennék a tányérján. Rámosolygok, ő azonban elfordítja a fejét.

Lassan elkezdenek szállingózni a többiek is. Előveszem a matek-előkészítő tankönyvet a táskámból, és egy piros Rotringot. Szerencsére senki sem akar mellém ülni, úgyhogy jó sok helyem van, hogy szétpakoljak.

Nekifogok a leckének, amit a ma reggeli jegyzet szerint nem csináltam meg tegnap este. A többiek fecsegnek körülöttem, és az utolsó pillanatig kihasználják a becsengetés előtti időt, hogy megosszanak egymással még néhány pletykát.

– Hát megint találkozunk – szól hozzám egy kellemes fiúhang a semmiből.

Konstatálom magamban, hogy biztos a mellettem lévő asztalnál ülőhöz beszél, de azért felnézek a füzetemből.

És akkor eláll a lélegzetem.

A fiú, aki az asztal másik oldalán áll, és nagyon úgy fest, mint aki le akar ülni mellém, egyszerűen fantasztikus.

– Helló! – nyögöm ki, de a köszönésem inkább kérdésként hat.

– Nahát, neked is tanulószoba a második órád? – kérdezi, és lazán ledobja a táskáját az egyik székre, majd kihúzza a mellette lévőét. Leül, de közben egy pillanatra sem veszi le rólam a szemét.

Ismerem vajon?

– Amint látod – felelem némi éllel és gyanakvással a hangomban.

Jó helyen vagyok?

Végignézek az osztálytársaimon. Andy Bernstein. Oké. Hannah Wright. Oké.

Holnap szerda, tehát ma kedd van. Oké.

Második óra?

Ja, nemrég jöttünk ki tesiról.

A fiú megint beszélni kezd.

– ...csak mert a tűzriadó után vissza kellett mennem eligazításra, ami az egész második órát elvette. De tegnap nem voltál itt. Hol jártál?

A ceruzámmal dobolok a füzetemen. A beszélgetés idegessé tesz. Mielőtt válaszolnék, felidézem magamban a jegyzeteimet.

– Orvosnál – felelem kurtán.

– Ó, sajnálom – szabadkozik a fiú, és egy pillanatra lesüti a szemét. – Nem akartam kíváncsiskodni.

Látszik rajta, hogy zavarban van. Cuki.

– Semmi baj – nyugtatom meg, és továbbra is dobolok a ceruzámmal. – Elbotlottam egy labdában tesiórán. Anya azt hitte, kifecamítottam a bokámat.

– És tényleg?

– Nem, csak egy kis zúzódás az egész – felelem.

Gyorsabban dobolok.

Még mindig egyenesen rám néz.

Egyenesen belém.

De tényleg, ismerem?

– Akkor jó – jelenti ki. Megszólal a csengő, mi pedig még mindig egymást bámuljuk; úgy tűnik, ő élvezi a helyzetet, én pedig mindjárt felrobbanok. Legalábbis így érzem belül.

– Minden rendben? – kérdezi, és alig láthatóan az egyre vadabbul doboló ceruzám felé biccent. A tény, hogy észrevette az idegességemet, teljesen összezavar. Kiesem a ritmusból, a ceruza kirepül a kezemből, fel a levegőbe, majd a padlón landol. Kompletต์ idiótának érzem magam. Hátradőlök a székemben, és lehajlok, hogy felvegyem. Ahogy megragadom a ceruzát, és kezdek felemelkedni a pad alól, észreveszek valami érdekeset.

Csokoládébarna Converse All Stars.

A szívem nagyot dobban, mert eszembe jutnak a reggeli jegyzeteim. Hát ez a srác az a bizonyos „fura alak”!

Meg kell hagyni, ez az én fura alakom roppant vonzó.

Valahogy sikerül felegyenesednem a székben, és nekitámaszkodnom az asztalnak, anélkül, hogy tovább égetném magam. Rámósolygok. Ő visszamosolyog rám, az én szám pedig ettől még szélesebbre húzódik.

– Elloptad a pulcsimat, ugye, tudod? – emlékeztet, és a szemében játékos fény csillan. – Kölcsönadom, addig maradhat nálad, amíg csak...

– Csss! – szakítja félbe Gonoszszem Mason éles suttogása a pulpitusról.

– ...ha megígéred... – próbálja folytatni Fura Alak suttogva, mire Mason kisasszony az asztalra csap a tenyerével.

– Henry úr! – kiabálja. Fura Alak befogja a száját, és kimérten ránéz. Én közben örülök, hogy legalább az egyik nevét sikerült megtudnom.

– Sajnálom – kér elnézést.

– Remélem is. Mivel új vagy, ez egyszer megbocsátok. De jobb, ha észben tartod, fiam, hogy az én órámon nincs beszélgetés. Ez a tanulás ideje. Még hozzá a csendes tanulásé. Nem holmi traccsparti.

A többi lány halkan kuncog. Mason kisasszony azonban egy pillanat alatt elveszi a jókedvüket a szúrós pillantásával. Engem egy madárra emlékeztet. Egy nagyon gonosz madárra.

– Elnézést kérek – mondja a fiú ismét, majd előhúzza a táskájából egy vázlatfüzetet és néhány grafitceruzát.

Magamban örülök a sok információnak, amit sikerült megtudnom róla. A vezetőkéneve Henry. Új a sulinkban. És művész.

Mielőtt nekilátna a munkának, még egyszer rám mosolyog. Amíg próbálok feldolgozni a bennem dülő hirtelen érzelmeket, ő kinyitja a vázlatfüzetét, és átlapoz néhány rajzot, üres oldalt keresve. Nem tudom nem észrevenni, hogy tehetséges. A témaválasztása mindenestre... figyelemre méltó.

Fülek?

Mintha csak hallaná a gondolataimat, Mr. Fura Alak félrehúzza egy rakoncátlan tincset a szeméből, és még egyszer utoljára rám néz. Megvonja a vállát, aztán szelíden elmosolyodik, mintha csak azt mondaná: – Na és akkor mi van? Szeretem a füleket.

Én is vállat vonok, és visszamosolygok rá. – Hé, mindannyiunknak megvannak a magunk furcsaságai – üzenem neki szavak nélkül. Remélem, hogy érti.

De mielőtt még tovább gondolhatnám a dolgot, ő már vissza is tér a rajzoláshoz, én pedig kénytelen vagyok csendben folytatni a matekleckét. A harmadik példa megoldásakor azonban hirtelen rájövök valamire: az a fiúpulcsi, amit a szobámban találtam, bizony ugyanaz, amiről Fura Alak Henry beszél. Vagyis nem a talált tárgyak osztályáról való, ahogy a jegyzeteimben állt.

Vagyis hazudtam magamnak.

»»»

Éjfélkor bekapcsolom a laptopomat. Gépelni gyorsabban tudok, mint írni. Meg aztán, a jegyzetlap az ágyam mellett már így is tele van szívecskékkel és szóvirágokkal a srácról, akivel ma találkoztam.

10. 19. (kedd)

Borzalmas emlék zavarta meg elmém nyugalmit, miután ma este elaludtam. Az eddigi legrosszabb, nem túlzás. Nem nagyon látok semmit... csak azt tudom, hogy egy nagy embertömegben állok, és körülöttem mindenki feketébe öltözött. Az arcuk homályos. Valaki meghalt. Először azt hittem, anya temetése, de aztán visszaemlékeztem a zokogására, ő is ott van. Tehát él.

Néha hallok egy-egy madárfüttyöt és sírást. A sírás iszonyatos, úgyhogy a madárfüttyre koncentrálok. Azt hiszem, reggel van, de mivel minden szürke, nem vagyok benne biztos.

Balról egy szent nő (talán egy angyal?) baljós szobra magasodik fölénk... zöld kőből faragták, és olyan, mintha minket nézne.

Befejezem a gépelést, és elmentem a fájlt a gépem asztalára. Stílszerűen a következő nevet adom neki: Sötét álom.

Kinyomtatom az oldalt, és beteszem a kézzel írt jegyzet alá; immár szívecskék és virágok takarják el az előttem álló sötét napok fekete-fehér beszámolóját.

Visszamászom az ágyba, és az este folyamán másodszor leoltom a villanyt. Közben arra a fiúra gondolok, akinek még a keresztnévét sem tudom. Büntudat gyötör, amiért vele foglalkozom, most, hogy sokkal fontosabb dolgok várnak rám.

A sok ellentétes érzelem közt valahogy mégis elkap az álom, és magával ragad a mélybe.

És ezzel minden, amit nem írtam le, örökre elvész...